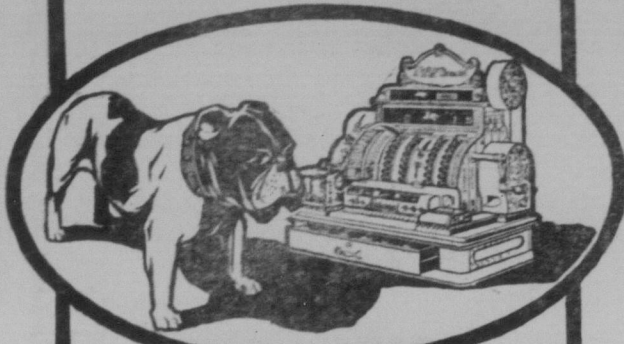

CÅ OCH FÅ EN NATIONAL CASH REGISTER

**OCH HVAD
NI HAR BE-
HÅLLER NI!**

THE NATIONAL CASH REGISTER CO. 414 Main Street
WINNIPEG

A. P. CEDERQVIST Skandinavisk Skrädderiaffär

398 Logan Ave. (Canada-Postens Block).

Förfärdig Herr- och Damkläder

FÖRSTA KLASSENS arbete garanteras

Rikt urval af TYGER och SKINN.

Gör mig ett besök och full belägenhet tillförsäkras.

D. E. ADAMS COAL CO.

KOL och VED

VEDGARD No. 1, 95 Higgins Ave.

" " 2, Fort Rouge.

" " 3, West End, (Wall Street).

" " 4, Elmwood, (Hör. Stadens och Jasper).

Hufvudkontor, 224 Bannatyne Av.

HAR NI

förlorat någonting? Är det något Ni har upphittat? Söker Ni plats eller sysselsättning? Söker Ni tjänare eller arbetare? Har Ni någonting till salu? Önskar Ni köpa någonting, som ej finnes uti butiken i en tidnings annonser? Vill Ni förbättra edra affärer? Vill Ni öka er kundkrets? Har Ni någon auktion att kungöra? Har Ni något tillkännagivande att göra angående förlorad, vigsel, dödsfall, födelse? Önskar Ni nya hyresgäster eller ny hushåll? Söker Ni en gammal väns adress? Har Ni NÅGON SORTS ANLEDNING TILL ETT MEDDELANDE FÖR EDERT GAGN OCH FROMMA, SÅ ANNONSERA GENAST, ANNONSERNA FRIKTIGT, ANNONSERNA I

SVENSKA
CANADA-TIDNINGEN

Farmland och Lotter.

Den nya uppväxande staden Oak Bank, Man., erbjuder genom sin närhet till Winnipeg löfande framtidsutsikter för farmaren, handlanden, olika industrigrenar och privata personer för hem eller spekulation. På platsen finnes redan kvarn, smedja och 3 kyrkor. Staden, 2 blocks från stationen, har daglig tågförbindelse och är redan väl bebyggd. Landet, bestående af rik svartmjöl, kan på köpas billigt och på låtta villkor från underbeholdnad i 20 acres, 40 acres eller 80 acres areal. TORRENS TITLE, Likaledes försäljas till förmånligaste priser STADSLÖTTER, i storlek en del 150x60 och andra något större. FÖRLORA INGEN TID, begärna Er af tillägget NU och tillskrifva Er svenska. En 160 Acres farm till uthyrning för upplysningar hänvänd Eder till D. RIPPSTEIN, Occidental Hotel, Winnipeg, Man.

BOYDS Bröd.

En stor god brödkaka, med högsta kvalitet, som gifver Er mera näring för Edra pengar än Ni kan få i något annat bageri i staden, sälja vi för 5 cents. Vi skola bebjuda Er dagligen för mindre kostnad och med bättre bröd än Ni kan göra hemma.

BAGERI

Spence & Portage. Phone 1030

Tel. 2384
Scandia Hotel
JOHN ÖGREN,
307 Patrick Street,
Hörnet af Henry Ave.
Förstklassiga rum,
God board,
God betjäning,
Moderata priser.
Meal-tickets för \$3.50
Gör Oss Ett Besök!

Tjocka svullna Körtlar

som vålla svårighet vid andhämtning eller svälning, kunna borttagas med

ABSORBINE

Ingen blåsa, intet bortfrätt hår, och Ni kan begagna hästen för arbete hela tiden. \$2 per flaska, levererad. Bok 3-D fritt.

Absorbine Jr., för människor, \$1 pr flaska. Borttar finnar, blåsor, sår, svulst, åderbråk, varicocle, hydrocele, prostatitis, samt borttager värk.

Äkta sådana tillverkad endast af W.F. YOUNG, P.O.F. 178 Temple St. Springfield, Mass.

LYMAN SONS & CO., Montreal.
Såld hos Martin, Bole & Wynne Co., Winnipeg, The National Drug & Chem. Co., Winnipeg och Calgary och Henderson Bros. Co. Ltd. Vancouver

Korrespondens

Rosenroll, Alta., i April 1909.
Härmed inneslutas \$1 för eller goda tidning.
D. S.
Gwynne, Alta.

Souris, N. Dak.
Ärade Canada-Tidning!
Winnipeg, Man.
Hjärtligen tack för tidningen! Den är en välkommen vän. Hoppas att han får leva länge. Allt godt önskas honom samt till alla dem som stå honom nära. Sitt medföljer.

Farwell, 16 April 1909.
Svenska Canada-Tidningen!
Jag insänder härmed det belopp, som Ni begär för tidningen till 1910, \$2.75. Tidningen är god och jag vill inte vara den förtur. Var god och kvittera mig i edra listor, och inför det i tidningen.
Högaktningsfullt,
E. T.
Farwell, Minn.

HAR KOMMIT REGELBUNDEN

Lac du Bonnet, den 10 April 1909.
Ärade Redaktör!
Härmed insänder min prenumrationsavgift för detta år för den goda tidningen, som har kommit så regelbundet. Ursäkt mitt dröjsmål.

Med all högaktning,
K. W. P.

BÅDE UTSEENDE OCH INNEHÅLL.

Redaktör af S.C.T.!
Jag insänder nu min subskription för tidningen "Canada", nämligen \$1.30, och så säger jag mycket tack för tidningens både storhet och finhet och så för all den lättsärliga läsningen, förutom alla in- och utländska nyheter. Det är mycket kärt att ha en sådan praktisk tidning på sitt modersmål i ett främmande land.

Med mycket aktning,
M. A.
Kenora, Ont.

EN LYCKÖNSKAN — OCH VÄLKOMMEN!

Scandinavien, den 6te April 1909.
Svenska C.T., Winnipeg.
Ärade Herr Redaktör!
Var god och emottag \$1.00 förnyad subskription för eder tidning, från Januari 1909 till Januari 1910. Och som jag är en gammal prenumrerant — jag har haft tidningen sedan den begynte att utkomma, så får jag önska Edra lycka och framgång. Jag ser att Ni skall flytta nu till Logan Ave. Jag kommer nog in och hälsar på Edra någon gång, när jag kommer in till Winnipeg.

Högaktningsfullt,
J. E. C.

EN SVENSK FÖRENING I SASKATCHEWAN?

Bulyea, Sask., 13 April 1909.
Till Red. af Svenska Canada-Tidningen!
Jag får härmed begära om plats för nedanstående skrivelse i eder tidning.

Det var för någon tid sedan beaktad i denna tidning huru våra landsmän i Calgary organiserat en svensk nationalförening.

Som jag nu en kort tid beväxlat med föreningens styresmän i Calgary, vill jag härmed skriva ett litet utdrag ur deras stadgar. Föreningens ändamål är att utgöra ett föreningsband för medlemmar af den svenska nationen inom Calgary distrikt; — att arbeta för medlemmarnas höjande i både sälligt och moraliskt afseende, som också verka dels för deras framgång i sociala och ekonomiska förhållanden, dels även öfriga gemensamma intressen i ideala eller praktiska syften.

Jag vill härmed framlägga mina förslag angående bildandet af en skandinavisk förening i provinsen Saskatchewan till denna tidnings läsare samt vill skandinaviska folk i provinsen Saskatchewan. Det första blir hvar och när vi skola kalla en konvention, där vi kunna få så många af våra landsmän som möjligt närvarande på de möten som vi då komma att hålla. Jag har tänkt att Saskatoon skulle bli en central plats, samt att till månad skulle bli den mest tjänliga tid på sommaren. Jag har också tänkt, att om vi framställa saken till superintendenten för C.P.R.-bolaget, vi kunde få biljettpriser nedslätt.

Måcket vore att skriva angående föreningens syften, men som jag ännu är ensam i företaget, vill jag sluta skrivelsen med ett upprop till mina landsmän att gifva mig stöd i samma. Jag skulle också vara glad om personer intresserade i detta arbete ville brevskicka med mig. Ensam kan jag ingenting uträtta.

I hopp om att vårt svenska folk

i provinsen vill taga saken i öfvervägande, är jag

eder tillgivne
John Carlsson

PÅ HETSJAKT EFTER ETT LODJUR (LYNN).

En "trapper" får ofta uppleva sina äfventyr i vildmarkerna med vilda djur, hvaraf jag vill uppteckna följande från Nord-Ontario i närheten af Lake of the Woods. Ett lodjur hade slitit utaf kedjan till den "trap" som han fastnat uti och sedan åter gått ut på strödtåg, hvilket gick lätt nog, emedan det var en liten och lätt "trap". "Mr Lynx" hade en dags förspång så att efter 5 timmars förföljande fick jag gifva upp sökandet för den dagen, och den nästföljande tog han sin tillflykt till ett göttliknande stenkummet. Fruktlova var mina ansträngningar att få se honom. Jag sköt flera skott för att om möjligt skrämma fram honom men utan resultat. Den tredje dagen var jag åter där. Han hade då nyss kommit ut och följt bergryggen. Jag följde efter spåret, som ledde öfver en sardesle ojämn terräng, samt kom åter till stenkummet. Men lodjuret gick ej på, utan gjorde ännu en cirkel till samma plats samt en tredje gång, men denna gång krep han in i en öppning i berget. Jag hade nu föresatt mig att ej gifva upp så snart. Jag tog mig dristigheten att krypa in efter honom. Inkommen omkring 10 fot in i berget, möttes jag af ett morrande, och ett par röda ögon lyste hemskt i halddunklet. Ett skott småll, som blef besvaradt af ett nytt morrande, men till följd af krutröken och mörkret kunde jag ej urskilja något. Jag hörde skramlet af "trappen" fara längre in i berget. När krutröken svingat sig, kunde jag se blodröda ögon, men intet lodjur.

Öppningen var så trång, att jag ej kunde komma längre fram den vägen. Nu voro goda råd dyra att komma in efter honom. Efter en halsbrytande klättring upplör bergväggen, som här var nära lodjuret, fann jag en öppning, som jag trodde ledde dit in där lodjuret var. Huru djupt det var ned till botten kunde jag ej se. Och utan ånka kunde jag ej komma ned. Någon sådan fanns ej till hands, så det var intet att uträtta där. Jag gick nu ned samt upptäckte en spricka mellan två stora stenblock. Sprickan var en 25 fot hög, men ej mera än en och en half fot öppen i toppen. Med tillhjälp af min jaktyxa högg jag ned ett träd och tog två stycken stockändar af det som jag kunde handtera och lade dem i sprickan, där de blefvo liggande på cirka 6 fot från botten af sprickan. Nu hade jag en möjlighet att komma in utan att blifva fastklämd.

Inkommen fann jag där en större öppning, så jag kunde stå upprätt. Lodjuret hade krupit ned i en liten öppning, som ledde ännu längre in i berget samt ned. Vid sidan af det var en större öppning, som ville tillåta en person att komma igenom, men det var 8 fot till botten rakt ned. Jag kunde nog komma ned, men att komma upp igen insåg jag vara omöjligt utan hjälp, och att få den var omöjligt, emedan min kamrat var bortrest. Ännu en gång fick jag gifva upp till nästa dag. Nu försedd med lyktan och spik gjorde jag i ordning material för en stige och lyckades efter mycket besvär få in detta i grottan. Försedd med mitt gevär släppte jag mig sedan ned till botten och fann lodjuren vara död. Efter förfärdigandet af den provisoriska stegen, var vägen öppen, och äfventyret slut.

Bergland, Ont.

C. O. L.

JORDBÄFNING I CANADA I FEBRUARI 1903.

(Öfvers. för S.C.T.)

Det är ej i allmänhet bekant, att jordbäfningar förekommit i Canada. På samma gång, är det endast få af vårt folk, isynnerhet i de östra och centrala provinserna, som icke ha känt att jorden har drarrit under deras fötter. Men hvad vi kalla jordbäfning är, i jämförelse med jordbäfningarna i Italien några veckor sedan, och i San Francisco för ett par år tillbaka, endast att likna vid det af vinden krusade vattnet i en liten damm, emot den skummande havsvägen, då hon under stort dån slår emot stranden. Intet människolik har gått förlorat, ingen egendom blifvit förskakad ur sitt rätta läge. Det finnes dock en anteckning, en skildring om en jordbäfning i Canada, som, om en sådan skulle förekomma i våra dagar, komme att sprida död och förfödelse i stor skala.

Sistlidne Februari var det våldsamsta jordskottet i sedan — en lång tid i ett nytt lands historia, faktiskt tillräckligt lång för att synas tillhöriga någonting i det otvetyliga, förglömda, och aldrig mer återkommande.

Den stora jordbäfningen i Canada förekom i Februari månad år 1663; det år, då den franska kolonien i Canada, endast några och femtio år gammal, blef satt under Frankrikes regeringskontroll.

Förvirringen började på öfvan angifna tid, och centrum för densamma synes ha varit i omgifningen af Laurentian Hill, norr om St. Lawrence-floden. Skakningarna förkommo oftast och mest våldsamt i trakten af Saguenay, och därifrån söderut till New England. Det berättas att tre fot tjock is sönderskakades till idelsmånar. Valkanisk aska lade sig en tum tjock i trakten af Tadoussac, och floden straxt nedanför Quebec stad (?) utstötte svarta moln af rök, och den heta luften smälte midvinterns snö. "Jorden öppnade sig", skriver Robertson i sin "Canadas historia". "Skorstenarna ramlade, vagnarna skildes af, och frammanför de ovanliga meteorer" sköto fram genom luften. I St. Maurice-dalen, öfvanför Three Rivers, föll bergen ner i en ström, och vattnet tvingades i en annan riktning. Själva stranden af St. Lawrence, från Cape Tourment och ner Tadoussac blef mycket förändrad. På ett ställe som allt sedan kallas Les Eboulements, nära St. Paulville, blef ett högt näs, eller udde, omkring en mil i omfång, kastad från sin plats ner i floden, och bildade där en ny ö. Folket spjånade af forskräckelse och förtvillan. Gifviblandade gaser utströmdo ur jordens inandömen, under hela sommaren, och den oroliga jorden kom icke till ro igen förrän fram emot Årsskiftet. I Canadas tidigare historia, "The Jesuit Relations", volymen XLVIII (48), finnes en lång, detaljerad beskrifning öfver jordbäfningen år 1663, berättad på ett besynnerligt sätt, dock gifvande en måning af detta fenomen så, att man godt kan bilda sig en fullkomlig ide om dess storlek och utsträckning. Kronikeskrifaren från Quebec har sagt därom följande: "Den 5te Februari 1663, nära kl. 5 em., hördes ett starkt buller öfver hela Canadas både längd och bredd. Huset syntes på det ena stället böja sig ned i en riktning, och på ett annat ställe upp i en annan. Kloklorna ringde af sig själva. Bjälkar, syllar och bräder brusto, jorden hoppade och åstadkom en vågrörelse på ett sätt som skulle ansetts höra till det utroliga, om det ej varit bekräftadt på åtskilliga platser".

Jorden förtvillade att hafva sig upp och ner, tills en del af folket blefvo så att säga — sjösjuka. I skogarna syntes det likna ett slagfält, där träden voro i strid med hvarandra, de upprecktes med rötterna och kastades det ena mot det andra i en sådan förvirring, att våra indianer funno sig förlätna att säga att — "hela jorden har blifvit full". Floder — på sina ställen — försvunno. Andra togo en annan riktning. St. Lawrence-floden från Quebec till Tadoussac, syntes helt och hållet hvit".

En insändare från Tadoussac omnämmer tre omständigheter, hvilka "göra denna jordbäfning mycket anmärkningsvärd". Den första var dess långvarighet. Den började d. 5te Februari och fortgick till midten af påföljande Augusti. Den andra var den utsträckning af areal på hvilken jordbäfningen var märkbar, nämligen från Isle Pernee och Gaspo upp till Montreal, och längre; äfvenså i New England, Acadia och andra långt åfälgna regioner". Den tredje anmärkningsvärda omständigheten var den, att intet människolik blif försjuddt. "Vi ha icke förlorat ett barn; icke ens ett hår på våra hufvuden". Att intet människolik gick

förlorat och att helt obetydlig skada skedde till egendom är icke alla öfverens med beskrifningen om storheten af förvirringen samt det byggnadssätt som då var råder från söderut till New England. Det berättas att tre fot tjock is sönderskakades till idelsmånar. Valkanisk aska lade sig en tum tjock i trakten af Tadoussac, och floden straxt nedanför Quebec stad (?) utstötte svarta moln af rök, och den heta luften smälte midvinterns snö. "Jorden öppnade sig", skriver Robertson i sin "Canadas historia". "Skorstenarna ramlade, vagnarna skildes af, och frammanför de ovanliga meteorer" sköto fram genom luften. I St. Maurice-dalen, öfvanför Three Rivers, föll bergen ner i en ström, och vattnet tvingades i en annan riktning. Själva stranden af St. Lawrence, från Cape Tourment och ner Tadoussac blef mycket förändrad. På ett ställe som allt sedan kallas Les Eboulements, nära St. Paulville, blef ett högt näs, eller udde, omkring en mil i omfång, kastad från sin plats ner i floden, och bildade där en ny ö. Folket spjånade af forskräckelse och förtvillan. Gifviblandade gaser utströmdo ur jordens inandömen, under hela sommaren, och den oroliga jorden kom icke till ro igen förrän fram emot Årsskiftet. I Canadas tidigare historia, "The Jesuit Relations", volymen XLVIII (48), finnes en lång, detaljerad beskrifning öfver jordbäfningen år 1663, berättad på ett besynnerligt sätt, dock gifvande en måning af detta fenomen så, att man godt kan bilda sig en fullkomlig ide om dess storlek och utsträckning. Kronikeskrifaren från Quebec har sagt därom följande: "Den 5te Februari 1663, nära kl. 5 em., hördes ett starkt buller öfver hela Canadas både längd och bredd. Huset syntes på det ena stället böja sig ned i en riktning, och på ett annat ställe upp i en annan. Kloklorna ringde af sig själva. Bjälkar, syllar och bräder brusto, jorden hoppade och åstadkom en vågrörelse på ett sätt som skulle ansetts höra till det utroliga, om det ej varit bekräftadt på åtskilliga platser".

Jorden förtvillade att hafva sig upp och ner, tills en del af folket blefvo så att säga — sjösjuka. I skogarna syntes det likna ett slagfält, där träden voro i strid med hvarandra, de upprecktes med rötterna och kastades det ena mot det andra i en sådan förvirring, att våra indianer funno sig förlätna att säga att — "hela jorden har blifvit full". Floder — på sina ställen — försvunno. Andra togo en annan riktning. St. Lawrence-floden från Quebec till Tadoussac, syntes helt och hållet hvit".

En insändare från Tadoussac omnämmer tre omständigheter, hvilka "göra denna jordbäfning mycket anmärkningsvärd". Den första var dess långvarighet. Den började d. 5te Februari och fortgick till midten af påföljande Augusti. Den andra var den utsträckning af areal på hvilken jordbäfningen var märkbar, nämligen från Isle Pernee och Gaspo upp till Montreal, och längre; äfvenså i New England, Acadia och andra långt åfälgna regioner". Den tredje anmärkningsvärda omständigheten var den, att intet människolik blif försjuddt. "Vi ha icke förlorat ett barn; icke ens ett hår på våra hufvuden". Att intet människolik gick

förlorat och att helt obetydlig skada skedde till egendom är icke alla öfverens med beskrifningen om storheten af förvirringen samt det byggnadssätt som då var råder från söderut till New England. Det berättas att tre fot tjock is sönderskakades till idelsmånar. Valkanisk aska lade sig en tum tjock i trakten af Tadoussac, och floden straxt nedanför Quebec stad (?) utstötte svarta moln af rök, och den heta luften smälte midvinterns snö. "Jorden öppnade sig", skriver Robertson i sin "Canadas historia". "Skorstenarna ramlade, vagnarna skildes af, och frammanför de ovanliga meteorer" sköto fram genom luften. I St. Maurice-dalen, öfvanför Three Rivers, föll bergen ner i en ström, och vattnet tvingades i en annan riktning. Själva stranden af St. Lawrence, från Cape Tourment och ner Tadoussac blef mycket förändrad. På ett ställe som allt sedan kallas Les Eboulements, nära St. Paulville, blef ett högt näs, eller udde, omkring en mil i omfång, kastad från sin plats ner i floden, och bildade där en ny ö. Folket spjånade af forskräckelse och förtvillan. Gifviblandade gaser utströmdo ur jordens inandömen, under hela sommaren, och den oroliga jorden kom icke till ro igen förrän fram emot Årsskiftet. I Canadas tidigare historia, "The Jesuit Relations", volymen XLVIII (48), finnes en lång, detaljerad beskrifning öfver jordbäfningen år 1663, berättad på ett besynnerligt sätt, dock gifvande en måning af detta fenomen så, att man godt kan bilda sig en fullkomlig ide om dess storlek och utsträckning. Kronikeskrifaren från Quebec har sagt därom följande: "Den 5te Februari 1663, nära kl. 5 em., hördes ett starkt buller öfver hela Canadas både längd och bredd. Huset syntes på det ena stället böja sig ned i en riktning, och på ett annat ställe upp i en annan. Kloklorna ringde af sig själva. Bjälkar, syllar och bräder brusto, jorden hoppade och åstadkom en vågrörelse på ett sätt som skulle ansetts höra till det utroliga, om det ej varit bekräftadt på åtskilliga platser".

Jorden förtvillade att hafva sig upp och ner, tills en del af folket blefvo så att säga — sjösjuka. I skogarna syntes det likna ett slagfält, där träden voro i strid med hvarandra, de upprecktes med rötterna och kastades det ena mot det andra i en sådan förvirring, att våra indianer funno sig förlätna att säga att — "hela jorden har blifvit full". Floder — på sina ställen — försvunno. Andra togo en annan riktning. St. Lawrence-floden från Quebec till Tadoussac, syntes helt och hållet hvit".

En insändare från Tadoussac omnämmer tre omständigheter, hvilka "göra denna jordbäfning mycket anmärkningsvärd". Den första var dess långvarighet. Den började d. 5te Februari och fortgick till midten af påföljande Augusti. Den andra var den utsträckning af areal på hvilken jordbäfningen var märkbar, nämligen från Isle Pernee och Gaspo upp till Montreal, och längre; äfvenså i New England, Acadia och andra långt åfälgna regioner". Den tredje anmärkningsvärda omständigheten var den, att intet människolik blif försjuddt. "Vi ha icke förlorat ett barn; icke ens ett hår på våra hufvuden". Att intet människolik gick

förlorat och att helt obetydlig skada skedde till egendom är icke alla öfverens med beskrifningen om storheten af förvirringen samt det byggnadssätt som då var råder från söderut till New England. Det berättas att tre fot tjock is sönderskakades till idelsmånar. Valkanisk aska lade sig en tum tjock i trakten af Tadoussac, och floden straxt nedanför Quebec stad (?) utstötte svarta moln af rök, och den heta luften smälte midvinterns snö. "Jorden öppnade sig", skriver Robertson i sin "Canadas historia". "Skorstenarna ramlade, vagnarna skildes af, och frammanför de ovanliga meteorer" sköto fram genom luften. I St. Maurice-dalen, öfvanför Three Rivers, föll bergen ner i en ström, och vattnet tvingades i en annan riktning. Själva stranden af St. Lawrence, från Cape Tourment och ner Tadoussac blef mycket förändrad. På ett ställe som allt sedan kallas Les Eboulements, nära St. Paulville, blef ett högt näs, eller udde, omkring en mil i omfång, kastad från sin plats ner i floden, och bildade där en ny ö. Folket spjånade af forskräckelse och förtvillan. Gifviblandade gaser utströmdo ur jordens inandömen, under hela sommaren, och den oroliga jorden kom icke till ro igen förrän fram emot Årsskiftet. I Canadas tidigare historia, "The Jesuit Relations", volymen XLVIII (48), finnes en lång, detaljerad beskrifning öfver jordbäfningen år 1663, berättad på ett besynnerligt sätt, dock gifvande en måning af detta fenomen så, att man godt kan bilda sig en fullkomlig ide om dess storlek och utsträckning. Kronikeskrifaren från Quebec har sagt därom följande: "Den 5te Februari 1663, nära kl. 5 em., hördes ett starkt buller öfver hela Canadas både längd och bredd. Huset syntes på det ena stället böja sig ned i en riktning, och på ett annat ställe upp i en annan. Kloklorna ringde af sig själva. Bjälkar, syllar och bräder brusto, jorden hoppade och åstadkom en vågrörelse på ett sätt som skulle ansetts höra till det utroliga, om det ej varit bekräftadt på åtskilliga platser".

Jorden förtvillade att hafva sig upp och ner, tills en del af folket blefvo så att säga — sjösjuka. I skogarna syntes det likna ett slagfält, där träden voro i strid med hvarandra, de upprecktes med rötterna och kastades det ena mot det andra i en sådan förvirring, att våra indianer funno sig förlätna att säga att — "hela jorden har blifvit full". Floder — på sina ställen — försvunno. Andra togo en annan riktning. St. Lawrence-floden från Quebec till Tadoussac, syntes helt och hållet hvit".

En insändare från Tadoussac omnämmer tre omständigheter, hvilka "göra denna jordbäfning mycket anmärkningsvärd". Den första var dess långvarighet. Den började d. 5te Februari och fortgick till midten af påföljande Augusti. Den andra var den utsträckning af areal på hvilken jordbäfningen var märkbar, nämligen från Isle Pernee och Gaspo upp till Montreal, och längre; äfvenså i New England, Acadia och andra långt åfälgna regioner". Den tredje anmärkningsvärda omständigheten var den, att intet människolik blif försjuddt. "Vi ha icke förlorat ett barn; icke ens ett hår på våra hufvuden". Att intet människolik gick

förlorat och att helt obetydlig skada skedde till egendom är icke alla öfverens med beskrifningen om storheten af förvirringen samt det byggnadssätt som då var råder från söderut till New England. Det berättas att tre fot tjock is sönderskakades till idelsmånar. Valkanisk aska lade sig en tum tjock i trakten af Tadoussac, och floden straxt nedanför Quebec stad (?) utstötte svarta moln af rök, och den heta luften smälte midvinterns snö. "Jorden öppnade sig", skriver Robertson i sin "Canadas historia". "Skorstenarna ramlade, vagnarna skildes af, och frammanför de ovanliga meteorer" sköto fram genom luften. I St. Maurice-dalen, öfvanför Three Rivers, föll bergen ner i en ström, och vattnet tvingades i en annan riktning. Själva stranden af St. Lawrence, från Cape Tourment och ner Tadoussac blef mycket förändrad. På ett ställe som allt sedan kallas Les Eboulements, nära St. Paulville, blef ett högt näs, eller udde, omkring en mil i omfång, kastad från sin plats ner i floden, och bildade där en ny ö. Folket spjånade af forskräckelse och förtvillan. Gifviblandade gaser utströmdo ur jordens inandömen, under hela sommaren, och den oroliga jorden kom icke till ro igen förrän fram emot Årsskiftet. I Canadas tidigare historia, "The Jesuit Relations", volymen XLVIII (48), finnes en lång, detaljerad beskrifning öfver jordbäfningen år 1663, berättad på ett besynnerligt sätt, dock gifvande en måning af detta fenomen så, att man godt kan bilda sig en fullkomlig ide om dess storlek och utsträckning. Kronikeskrifaren från Quebec har sagt därom följande: "Den 5te Februari 1663, nära kl. 5 em., hördes ett starkt buller öfver hela Canadas både längd och bredd. Huset syntes på det ena stället böja sig ned i en riktning, och på ett annat ställe upp i en annan. Kloklorna ringde af sig själva. Bjälkar, syllar och bräder brusto, jorden hoppade och åstadkom en vågrörelse på ett sätt som skulle ansetts höra till det utroliga, om det ej varit bekräftadt på åtskilliga platser".

Jorden förtvillade att hafva sig upp och ner, tills en del af folket blefvo så att säga — sjösjuka. I skogarna syntes det likna ett slagfält, där träden voro i strid med hvarandra, de upprecktes med rötterna och kastades det ena mot det andra i en sådan förvirring, att våra indianer funno sig förlätna att säga att — "hela jorden har blifvit full". Floder — på sina ställen — försvunno. Andra togo en annan riktning. St. Lawrence-floden från Quebec till Tadoussac, syntes helt och hållet hvit".

En insändare från Tadoussac omnämmer tre omständigheter, hvilka "göra denna jordbäfning mycket anmärkningsvärd". Den första var dess långvarighet. Den började d. 5te Februari och fortgick till midten af påföljande Augusti. Den andra var den utsträckning af areal på hvilken jordbäfningen var märkbar, nämligen från Isle Pernee och Gaspo upp till Montreal, och längre; äfvenså i New England, Acadia och andra långt åfälgna regioner". Den tredje anmärkningsvärda omständigheten var den, att intet människolik blif försjuddt. "Vi ha icke förlorat ett barn; icke ens ett hår på våra hufvuden". Att intet människolik gick

förlorat och att helt obetydlig skada skedde till egendom är icke alla öfverens med beskrifningen om storheten af förvirringen samt det byggnadssätt som då var råder från söderut till New England. Det berättas att tre fot tjock is sönderskakades till idelsmånar. Valkanisk aska lade sig en tum tjock i trakten af Tadoussac, och floden straxt nedanför Quebec stad (?) utstötte svarta moln af rök, och den heta luften smälte midvinterns snö. "Jorden öppnade sig", skriver Robertson i sin "Canadas historia". "Skorstenarna ramlade, vagnarna skildes af, och frammanför de ovanliga meteorer" sköto fram genom luften. I St. Maurice-dalen, öfvanför Three Rivers, föll bergen ner i en ström, och vattnet tvingades i en annan riktning. Själva stranden af St. Lawrence, från Cape Tourment och ner Tadoussac blef mycket förändrad. På ett ställe som allt sedan kallas Les Eboulements, nära St. Paulville, blef ett högt näs, eller udde, omkring en mil i omfång, kastad från sin plats ner i floden, och bildade där en ny ö. Folket spjånade af forskräckelse och förtvillan. Gifviblandade gaser utströmdo ur jordens inandömen, under hela sommaren, och den oroliga jorden kom icke till ro igen förrän fram emot Årsskiftet. I Canadas tidigare historia, "The Jesuit Relations", volymen XLVIII (48), finnes en lång, detaljerad beskrifning öfver jordbäfningen år 1663, berättad på ett besynnerligt sätt, dock gifvande en måning af detta fenomen så, att man godt kan bilda sig en fullkomlig ide om dess storlek och utsträckning. Kronikeskrifaren från Quebec har sagt därom följande: "Den 5te Februari 1663, nära kl. 5 em., hördes ett starkt buller öfver hela Canadas både längd och bredd. Huset syntes på det ena stället böja sig ned i en riktning, och på ett annat ställe upp i en annan. Kloklorna ringde af sig själva. Bjälkar, syllar och bräder brusto, jorden hoppade och åstadkom en vågrörelse på ett sätt som skulle ansetts höra till det utroliga, om det ej varit bekräftadt på åtskilliga platser".

Jorden förtvillade att hafva sig upp och ner, tills en del af folket blefvo så att säga — sjösjuka. I skogarna syntes det likna ett slagfält, där träden voro i strid med hvarandra, de upprecktes med rötterna och kastades det ena mot det andra i en sådan förvirring, att våra indianer funno sig förlätna att säga att — "hela jorden har blifvit full". Floder — på sina ställen